

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Milana Podhrázkého ve věci žalobce **J. M.**, bytem x, zastoupeného JUDr. Raem Uppalurim, advokátem se sídlem Hybernská 1007/20, Praha 1 – Nové Město, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. 023572/2017/KUSK, o **návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě**,

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. 023572/2017/KUSK, **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí České republice – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč, a to na účet soudu č. 3703-8729111/0710, VS: 3946008317.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) doručenou zdejšímu soudu dne 18. 4. 2017 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. 023572/2017/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. 11. 2015, č. j. MUCE 60992/2015 OSU, kterým bylo žalobci podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2009 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) nařízeno odstranění nepovolené stavby mobilního domu Lambourne o rozměrech 11,5 x 3,7 m na pozemku p. č. x v k. ú. Chýnice (dále jen „stavba“).

Žalobce současně navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek podle § 73 odst. 2 s. ř. s. Uvedl, že podal dne 23. 12. 2016 kasační stížnost proti rozhodnutí o dodatečném nepovolení užívání mobilního domu (pozn. soudu: mínil patrně proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 46A 63/2015 – 21). Podání kasační stížnosti je podle jeho názoru důvodem pro přiznání odkladného účinku žalobě, neboť odstranění mobilního domu by znamenalo potřebu odstranit část oplocení pozemku a připojení na vodu i odvod odpadu do autonomní jímky a posečkováání není v rozporu s důležitým společenským zájmem.

Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě uvedl, že návrh je neurčitý a neprokazující hrozící újmu a její intenzitu. Podstatnou část svého vyjádření pak žalovaný věnoval obsahu žaloby a uplatněným žalobním bodům. K důvodům návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl pouze to, že podání kasační stížnosti proti shora uvedenému rozsudku zdejšího soudu nepředstavuje důvod pro vyhovění návrhu. Rozhodnutí, kterým byla zamítnuta

žalobcova žádost o dodatečné povolení stavby, nabylo právní moci, a žalobě, směřující proti němu, nebyl přiznán odkladný účinek. Žalovaný tedy nepovažuje rozhodnutí o podané kasační stížnosti za předběžnou otázku, jejíž rozhodnutí by bylo nezbytné k posouzení nyní projednávané věci. Žalovaný proto navrhl, aby soud návrh zamítl.

Krajský soud v Praze návrh na přiznání odkladného účinku posoudil takto:

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Odkladný účinek lze žalobě přiznat, pokud jsou kumulativně splněny tři podmínky, a to že (1.) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, (2.) tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3.) přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tyto tři podmínky je nutno naplnit kumulativně, při nesplnění byť jednoho z nich nelze návrhu vyhovět. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud neposuzuje důvodnost žaloby, ale pouze zjišťuje, zda byly osvědčeny uvedené zákonné předpoklady. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě tedy nemůže jakkoliv předjímat rozhodnutí ve věci samé nebo hodnotit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu. Případný rozpor s veřejným zájmem je povinen tvrdit a osvědčovat žalovaný. Újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, by měl žalovaný též zmínit, je-li mu z průběhu správního řízení známa. V obou případech však žalovaný není zatížen břemenem tvrzení a břemenem osvědčovacím, neboť soud je oprávněn doklady k osvědčení hrozícího dotčení veřejného zájmu, popř. i práv třetích osob, obstarat i z moci úřední. Neuvede-li žalovaný tyto okolnosti, popř. je neosvědčí, nevede to automaticky k vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku. Pasivita žalovaného však zvyšuje pravděpodobnost, že soud nebude schopen zjistit existenci okolností bránících přiznání odkladného účinku žalobě, a návrhu žalobce vyhová.

Obecně lze uvést, že odstranění stavby ve většině případů představuje nevratné opatření, které bezprostředně zasahuje do práv stavebníka. Výkonem rozhodnutí o nařízení odstranění stavby tak zpravidla vznikne stavebníkovi újma, která spočívá jednak ve zmaření investice do zřízení stavby a dále v nákladech, které musí vynaložit na její odstranění. I zde však platí, že každý jednotlivý případ je třeba posuzovat individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem. Přiznání odkladného účinku žalobě prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu, na které je třeba vždy hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno (presumpce správnosti správních rozhodnutí). Odkladný účinek, který má charakter výjimečného institutu, by tedy měl být přiznáván pouze tehdy, pokud jsou splněny všechny zákonem stanovené podmínky podle § 73 odst. 2 s. ř. s. Není na místě přiznávat odkladný účinek paušálně ve všech případech, kdy to žalobce navrhne v řízení, v němž je přezkoumáváno rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo nařízeno odstranění stavby.

Soud tedy nejdříve posuzoval splnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. osvědčení existence kvalifikované újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. V této

souvislosti lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014-56, dostupné na www.nssoud.cz, podle něhož „*újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod.*“ Žalobci byla pravomocným rozhodnutím stavebního úřadu uložena povinnost odstranit stavbu mobilního domu. Obecně je přitom známo, že mobilní dům lze s ohledem na jeho konstrukci a technické vlastnosti relativně snadno přemístit, aniž by došlo k jeho poškození či zničení, a lze jej znovu využít na jakémkoliv jiném vhodném místě. Žalobce neuvedl žádné podstatné překážky, které by mu v přemístění mobilního domu bránily. Pokud by následně došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, bylo by možné ho dopravit zpět a umístit na současné místo. Samotné přemístění mobilního domu tak v daném případě nepředstavuje opatření, které by mělo významné nevratné následky.

Žalobce tvrdí, že mu vznikne újma spočívající v tom, že by v souvislosti s odstraněním mobilního domu musel odstranit rovněž část oplocení pozemku, připojení na vodu a odvod odpadu do autonomní jímky. S žalobcem lze souhlasit v tom, že přemístění mobilního domu vyžaduje určitá technická opatření v podobě odpojení od přípojek, upravení či vytvoření přístupové cesty, přípravy mobilního domu k odvozu apod. V daném případě ovšem taková opatření nelze považovat za natolik náročná, že by byla mohla způsobit žalobci vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod. Soud zjistil z veřejně dostupných zdrojů (www.mapy.cz), že pozemek, na němž se stavba nachází, je oplocen běžným plotem tvořeným kovovými sloupky a drátěným pletivem. Odstranění (a následné obnovení) jeho části kvůli manipulaci s mobilním domem by tedy zjevně nebylo technicky ani finančně náročné. Rovněž demontáž připojení na vodu a odpady nepředstavuje technicky náročné opatření a žalobce by neměl být ani těmito opatřeními nadměrně finančně zatížen. Samotné přípojky přitom mohou být na pozemku zachovány, a pokud by byl žalobce ve věci samé úspěšný, mohl by být mobilní dům umístěn a napojen zpět. Za situace, kdy žalobce neuvedl žádné podstatné překážky, které by mu bránily v manipulaci a odstranění mobilního domu, a ani nevyčísлил případné finanční náklady, které by mu v této souvislosti mohly vzniknout, soudu nezbyvá, než konstatovat, že žalobce neosvědčil, že by mu v souvislosti s výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí mohla vzniknout kvalifikovaná (nikoliv zanedbatelná) újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

Žalobce dále spatřuje důvod pro přiznání odkladného účinku žalobě v tom, že je před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 9 As 342/2016 vedeno řízení o kasační stížnosti ve věci úzce související s předmětem nynějšího řízení. Zdejšímu soudu je z vlastní úřední činnosti známo, že žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 3. 2015, č. j. 050821/2015/KUSK, zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 8. 2014, č. j.: MUCE 45590/2014 OSU, kterým byla zamítnuta jeho žádost o dodatečné povolení stavby, tj. mobilního domu. Žalobce následně podal proti uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou však zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 11. 2016, č. j. 46A 63/2015 – 21, zamítl. Žalobce poté napadl rozhodnutí krajského soudu předmětnou kasační stížností, o níž dosud nebylo meritorně rozhodnuto. Nicméně je třeba zdůraznit, že rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 46A 63/2015 – 21, nabyl právní moci a je vykonatelný. Podání kasační stížnosti ze zákona nemá odkladný účinek a v daném případě jí odkladný účinek nebyl přiznán ani na návrh žalobce.

S ohledem na presumpci správnosti je tedy třeba hledět na tento rozsudek jako na zákonný a pravomocný. Proto ani podání předmětné kasační stížnosti nepředstavuje důvod pro přiznání odkladného účinku žalobě.

S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že žalobce neosvědčil splnění první podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě plynoucí z § 73 odst. 2 s. ř. s. Z tohoto důvodu se již nezabýval zkoumáním zbývajících podmínek a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.

Druhým výrokem uložil soud žalobci zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Z § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) vyplývá, že povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na vydání předběžného opatření vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit. Judikatura přitom dovodila (srov. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32), že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření. Soud tak žalobci vyměřil soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč podle položky 20 Sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Splatnost poplatku soud stanovil podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s].

V Praze dne 12. května 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová